

युद्धातल्या दोन तलवारी: GILLETTE विरुद्ध WILKINSON

माझे वडील तेव्हा फक्त पाच वर्षांचे होते.

कुटुंब खालच्या मैदानाकडे पाहणाऱ्या एका डोंगरी गावात राहत होते. दगडी घरांमधून जग दूर वाटत असे, तरीही प्रत्येक घटना शेवटी डोंगर चढून वर येतच असे.

त्यांनी एका कामगार संघटनेच्या माणसाकडून एक बकरी विकत घेतली होती. एकेकाळी त्या जनावरातून कमाई होत असे, पण मालकाने ती विकायचे ठरवले होते.

रोज सकाळी माझी आजी तिचे दूध काढायचा प्रयत्न करत असे.

ते कधीच पुरेसे नसे.

माझ्या वडिलांना न्याहारी हवी असे, सगळ्याच मुलांना हवी असते तशी. म्हणून टेबलावर एक कप येत असे: शिळी भाकरी, थोडे बकरीचे दूध, आणि ते आणखी एक दिवस पुरावे म्हणून त्यात घातलेले डोंगरावरचे पाणी.

कोणी त्याला युद्ध म्हणण्यापूर्वीचे हेच युद्ध होते.

पहाटे ते घरापासून थोडे अंतर चालत एका छोट्या चौकात जात आणि आकाशाकडे पाहत.

तिथून ते हा संघर्ष जणू एखादा खेळ असावा तसा पाहत.

विमाने क्षितिज ओलांडत. मैदानातून भोंग्यांचे आवाज घुमत. विमानतळांवर आणि लष्करी ठाण्यांवर बॉम्ब पडत. मोठी माणसे कुजबुजत बोलत, पण मुले वर पाहत.

दुसरे महायुद्ध सुरू झाले होते.

त्यात सगळेच सामील होते.

तरीही हजारो मैलांनी विभागलेल्या दोन घटना शेवटी एका दाढीच्या पात्यात एकत्र येणार होत्या.

ब्रिटिश हल्ल्यांना जर्मनांनी लंडन आणि इतर मोठ्या शहरांवर बॉम्बफेक करून उत्तर दिले. कारखान्यांचे उत्पादन मंदावले. पुरवठा दुर्मीळ झाला. प्रसिद्ध Wilkinson Sword पातीसुद्धा कपाटांवरून नाहीशी होऊ लागली.

त्याच वेळी ब्रिटिश सैन्य आफ्रिकेत लढत होते.

तिथे त्यांनी हजारो कैदी पकडले.

सैन्य भूक सहन करू शकते.

सैन्य उष्णता सहन करू शकते.

ते जे सहन करू शकत नाही, ते म्हणजे रोगराई.

अनेक कैद्यांवर लादलेला पहिला विधी म्हणजे भाषण नव्हते, संचलन नव्हते, लसीकरणसुद्धा नव्हते.

तो होता दाढी.

स्वच्छ चेहरा म्हणजे कमी परजीवी, कमी संसर्ग, आणि अधिक नियंत्रण.

पहिल्या काही महिन्यांत सगळे तलवारी शोधत होते.

तलवारी तिथे नव्हत्या.

लंडन त्या पुरेशा प्रमाणात पुरवू शकत नव्हते.

मग अमेरिका पुढे आली.

जहाजे महासागर ओलांडून अन्न, इंधन, साहित्य आणि इतर असंख्य गोष्टींसोबत दाढीची पातीही घेऊन येत.

कैद्यांच्या छावण्यांमध्ये एक सूक्ष्म बदल घडला.

माणसांनी तलवारी मागणे थांबवले.

ते Gillette मागू लागले.

जसे पहिल्या महायुद्धाने Wilkinson Sword ला प्रसिद्ध करण्यास मदत केली होती, तसे दुसऱ्या महायुद्धाने Gillette ला एक रोजचा शब्द बनवण्यास मदत केली.

एक ब्रँड भाषा बनला होता.

अनेक वर्षांनी, जेव्हा कैदी, सैनिक आणि कामगार इटली, फ्रान्स, इजिप्त, ग्रीस किंवा नशिबाने त्यांना जिथे नेले होते तिथे घरी परतले, तेव्हा ते जवळच्या दुकानात गेले आणि त्यांनी दाढीचे पाते मागितले नाही.

ते म्हणाले:

“मला एक Gillette द्या.”

महत्त्वाची लढाई तीच होती.

आणि दोन तलवारी ती हरल्या.

Ferdinando